

Tą pavasarį

Tą pavasarį Nida kvėpėjo sakais ir tyla. Tokia tiršta, kad, rodos, galėjai ją perbraukti pirštais lyg šiltą smėlį. Vėjas, nusileidęs nuo kopų, atnešdavo jūros druską, susimaišiusią su pušų kvapu – aitrų, bet raminantį, tarsi kažkas seniai pažįstamo būtų tyliai atsisėdęs šalia. Aš dažnai eidavau į kapines. Ne iš pareigos – veikiau iš keisto traukos jausmo, kurio negalėjau paaiškinti.

Ten, kur smėlis dar laikė dienos šilumą, o pėdos likdavo lyg trumpalaikiai pažadai, gulėjo mano tėvas. Ant jo kapo jau buvo palikta vieta antrajam vardui – mamai. Tik dar ne dabar.

Tą vakarą dangus buvo neįprastai ramus. Tarsi nusileidęs per arti žemės, per arti mūsų minčių. Atėjau su dviem žvakėmis. Nežinau, kas mane privertė jas paimti. Gal nuojauta. Gal nuovargis nuo laukimo. Gal tas tylus, vidinis balsas, kuris kartais būna garsesnis už visus kitus. Padėjau jas abi ant tėvo kapo. Smėlis po kojomis girgždėjo tyliai, lyg bijodamas pažadinti kažką, kas neturėtų būti pažadinta. Uždegiau pirmąją žvakę. Liepsna sudrebėjo, bet liko gyva. Uždegiau antrąją. Ir tada ją išgirdau. Ant seno, išdžiūvusio kryžiaus nusileido varnas. Juodas, beveik beformis tamsos gabalas, kurio akys atrodė per daug sąmoningos. Jis žiūrėjo tiesiai į mane.

– Dar ne, – pasakė jis.

Ne balsu. Bet aš aiškiai supratau. Širdis suplakė. Arba man taip pasirodė.

– Dar ne, – pakartojo jis.

Vėjas nurimo. Pušys nustojo šlamėti. Net jūra, regis, sulaukė kvėpavimą.

– Ką tai reiškia? – sušnabždėjau.

Varnas pakreipė galvą. Jo snapas vos pastebimai sujudėjo.

– Dvi žvakės – dviem pasauliams. Bet dabar tik vienas yra atidarytas.

Aš pažvelgiau į liepsnas. Jos degė ramiai, tarsi nieko neįprasto nevyksta. Tarsi šis pokalbis neegzistuotų. Ir tada – vienas sparnų mostas. Greitas, staigus. Varnas nusileido, sugriebė vieną iš degančių žvakių ir pakilo.

Žvakės liepsna degė varno snape, karštis degino jo kūną. Paukštis nutolo – mažas, plazdantis taškas vakaro pilkumoje.

Aš likau stovėti. Su viena žvake. Su viena liepsna. Su vienu pasauliu.

Ilgai žiūrėjau į tą vietą, kur jis dingo. Smėlyje mano pėdos jau buvo pradėjusios nykti – vėjas jas trynė, lyg norėdamas ištrinti mano buvimą čia. Lyg sakytų: niekas nėra pastovu.

Grįždama atgal supratau, vienam pasauliui – reikia vienos žvakės. O kapinės saugantis varnas – tarsi šiapus ir anapus sargas. Jis brėžia ribą tarp dviejų pasaulių. Atsigrėžiau. Varnas buvo dingęs. Tik ant smėlio, ten, kur jis tupėjo, gulėjo juoda plunksna. Vienam pasauliui pakanka vienos liepsnos.